

Som tu pre teba...

„Som tu pre teba, dieťaťko moje. Teším sa, že ťa mám. Veľmi ťa ľúbim.“ – tak sa prihovára mamička svojmu milovanému dieťaťku a pritom ho hľadá po jeho jemných vláskoch. Ono sa pritom usmieva s pocitom šťastia a vnútornej radosti a ukladá sa do náručia milujúcej mamy. O chvíľu spí spánkom plným krásnych snov. Poznáme tieto dojemné momenty života a potešíme sa z nich.

Dieťa chce prežívať istotu o rodičovskej láske a neustále ma túžbu presvedčať sa o nej... Nestačia len občasná a mimoriadne prejavy lásky. Chce ju mať a prežívať stále. Každé i drobné odmietnutie, nezáujem alebo nevšímavosť, ktoré zbadá je pre dieťa ako rana do duše. Keď sa to stane viac krát stráca dôveru, dostáva strach a samo už nepríde k mame, či otcovi. Celý proces rodičovskej výchovy od najmenšieho dieťaťa až po dospelého mládenca, či slečnu stojí na dôslednosti v prejavoch lásky, ktorú dieťa práve potrebuje. Sú to každodenné jeho potreby, preň dôležité a pre nás maličkosti a drobnosti života. Čas výchovy je radostný, ale i ťažký, lebo nikdy nemožno prestať v láske a starosti o dieťa. Každá i drobnosť, v ktorej láska utrpela spôsobuje ujmu pre dieťa.

Podobne to platí i vo vzťahu medzi manželmi, či snúbencami alebo medzi dvoma ľuďmi, ktorí sa majú radi. Harmónia spoločného života a spoločnej lásky stoja na drobnostiach. Neraz sa tieto drobnosti podceňujú a vznikajú malé hádky o bežné a drobné veci a začína sa potom postupne prejavovať i sebeckosť, nezáujem o druhého až napokon to prerastá do ľahostajnosti jedného voči druhému... Prestanú sa rozprávať o tom čo žijú a čo robia, neprichádzajú načas a nechajú na seba i na svoje služby dlho čakať, alebo sa už nechcú prispôbiť, ba ani odpustiť si navzájom. Ak má láska zostať, je treba byť vytrvalý a namáhať sa o jej udržanie. Zápasíť, aby láska vždy zvíťazila. A to stojí na drobnostiach života a na dôslednosti v snahe žiť a preukazovať lásku.

Uvedomujeme si, že náš život stojí na maličkostiach a rovnako na nich stojí i naše šťastie, pokoj a radosť. Kríza dnešnej doby je spôsobená nedôslednosťou. Človek cíti, že je akýsi nespokojný, možno i duchovne prázdny a sklamaný, lebo prežíva často odmietnutie, pohrdanie alebo nezáujem od svojich najbližších i vzdialených. Zdá sa akoby mnohým išlo už len o prežitie a lásku považujú za prežitok, alebo za niečo výnimočné. Niet času a niet záujmu o druhého. Stávame sa voči sebe stále viac hrubými a tvrdšími.

Dávame si rôzne predsavzatia, plány a túžby do nového roka. Obyčajne sa týkajú nás, našej práce, našich záujmov a pod... Skúsme si pridať k nim i túto jednoduchú snahu: dôslednosť v láske, dôslednosť v láske voči deťom, ktoré lásku i pozornosť samy pýtajú. Dôslednosť v láske voči tomu, komu sme ju sľúbili v manželstve a priateľstve. Dôslednosť v láske voči Bohu a Ježišovi Kristovi, ktorý chce našu lásku, ale chce aby sme ju prejavili voči tým, ktorých stretáme na ceste života.

Majme otvorené oči, srdce i dušu. Majme úsmev na tvári a milé slová na perách. Majme vždy čas na prejavy lásky a dost' pozornosti i chápanosti, dobrosrdečnosti i milosrdenstva.

*Dnešný je deň nebeský
blaženej panny Agnesky
dnes vracia Bohu dušu späť,
keď mučeníctvom vzruší svet.*

*Pre mučeníctvo dospelá
o sobáší čuť nechcela;
no keď ju vedú, znie jej hlas,
akoby išla na sobáš.*

*Keď zapáliť má k obeti
kadidlo bôžkom, odvetí:
„Pochodeň túto bezbožnú
Kristove panny neveznú!*

*Ten oheň vieru odnúma,
ten plameň svetlo zhasína;
mučte ma, krvou zahasím
obetný plameň pohanský.*

*A s'atá, akú slávu má:
padá na obe kolená,
závojom vlasov odená
i v smrti sviati nevinná.*

*Ježišu, z Panny zrodený,
sláva ti, Bože útechy;
Otcovi, Duchu Svätému
nech sa česť vzdáva naveky. Amen.*

Hymnus na sviatok sv. Agnesy

Nepreži život na jednej nohe

Všetkým je jasné, že keď prídeme na križovatku, musíme zbystriť pozornosť a pozrieť sa, či a kadiaľ môžeme ísť. Osobitne vtedy, keď sme v neznámej krajine, keď sme kdesi prvý raz a nevieme sa dobre zorientovať. Ale aj to je pravda, že keby sme na každej križovatke donekonečna rozmýšľali, nikam by sme sa nedostali.

Život sa žije iba raz. To, čo zažijeme dnes, sme ešte nikdy predtým nezažili presne tak isto. Každú chvíľu stojíme na križovatkách a musíme sa rozhodovať, ktorou cestou vykročiť. Nemôžeme byť ľuďmi, ktorí neuvažujú, ale ani ľuďmi, ktorí sa tak dlho rozhodujú, že prežijú svoj život na jednej nohe. Žijeme v dobe, ktorá sa tvári ako veľmi odvážna a rozhodná, no je to iba maska. Za ňou je nerozhodnosť. Mám vstúpiť do manželstva? Radšej ešte nie. Vyskúšam si to zopár rokov a uvidím. Mám sa rozhodnúť pre nejakú obeť? Ešte počkám, veď možno budú aj iné možnosti. Takto sa uvažuje, život beží a staroba nás nájde na tom istom mieste, kde nás zanechala mladosť. Božie slovo Druhej cezročnej nedele nám hovorí: Uvažuj, až potom vykroč.

Samuel spal v chráme, kde bola archa zmluvy. Pán na neho zavolať a chlapec odpovedal: „Tu som.“ Mysliac si, že ho volá Héli, vstal a šiel. Starec mu vysvetlil, že on ho nevolá. To sa opakovalo druhý aj tretí raz. Vtedy Héli pochopil, že chlapca volá Pán, a vysvetlil mu, čo má robiť, ako odpovedať. Samuel odpovedal, Pán bol s ním a ani jedno jeho slovo nepadlo na zem (porov. 1 Sam 3, 1-19). A tak Samuel neprežil život na jednej nohe.

Evanjelium nám podáva podobnú scénu. ... Ján zasa stál s dvoma zo svojich učeníkov. Keď videl Ježiša ísť okolo, povedal: „Hľa, Boží Baránok.“ Tí dvaja učeníci počuli, čo hovorí, a išli za Ježišom (Jn 1, 35-37). A neprežili život na jednej nohe. Nikto netvrdí, že mali jednoduchý život, že išli po ľahkej ceste. Keď sa pohli za Kristom, museli poprieť samých seba. Pavol nám v druhom čítaní dnešnej nedele pripomína: Nezabudnite, že nepatríte sebe. Draho ste boli kúpení.

Možno sme dlho čakali na Pána a on sa k nám sklonil. Naša odpoveď nemá byť pasívna. Pán sa k nám skláňa a my máme odpovedať: „Hľa,

prichádzam, Pane; chcem plniť tvoju vôľu.“ To je jediný spôsob, ako neprežiť život na jednej nohe.

MARIÁN BUBLINEC

Vedieť si užívať

Aby sme mohli žiť, musíme si najprv vedieť užívať! Pokojne si užívať.

Nehovorím

o tej hlúpej a niekedy nezdravej túžbe užívať si, ktorou sú posadnutí mnohí ľudia, predovšetkým, ak sú obklopení prázdnotou a nešťastím.

Aby si si mohol užívať, musíš byť slobodný; slobodný od žiarlivostí, od nenávisťi a túžby po pomste, slobodný od všetkých vášní, ktoré rozdeľujú a ničia tvoje vnútro.

Ak si vieš užívať, vieš sa aj smiať a radowať sa. Dokážeš byť vd'ačný za to, že každé ráno vychádza slnko. Tešíš sa z toho, že máš pohodlnú posteľ a príjemný domov. Všetci ľudia sú podľa teba milí a v každom úsmeve vidíš znak Božieho priateľstva:

pripomína ti ho každý kvet, každé milé slovo, každá ruka, každé objatie!

Ak si dokážeš v pokoji užívať aj tú najmenšiu vec, niet pochýb o tom, že žiješ v záhrade plnej radosti.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

od 18.januára do 25.januára

je týždeň

modlitieb za jednotu kresťanov

Sväté omše 2. týždni cezročného obdobia

17.I. utorok

18.00 za pokoj duše

18.I. streda

17.00 + Ján Stojkovič, manž.Terézia, synovia a zaťovia

20.I. piatok

18.00 + Ľudovít Jarábek (1.výročie)

21.I. sobota

17.00 + Ján Parajka a manž.Serafína

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

22.I. 3. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Vladimír Matúšek a rodičia z oboch strán

9.15 + ThDr. Fidél Ambróz Jurčovič

Liturgický kalendár

16.I. pondelok sv.Marcel I., pápež

17.I. utorok sv.Anton, opát

18.I. streda sv.Priska, panna, mučenica, sv.Margita Uhorská

19.I. štvrtok sv.Márius Marta Audifax a sv. Abakus, mučeníci

20.I. piatok sv.Fabián, pápež mučeník sv.Šebastián, mučeník

21.I. sobota sv.Agneša Rímska, panna a mučenica

**Láska, ktorej zdrojom je Boh, sa podobá prameňu
vyvierajúcemu z hlbín:
jeho prúd neprestáva plynúť.**

Sv. Izák Sýrsky

Prameň milosrdenstva

Lia Cerrito napísala krásne slová: „Z Božích slz sa rodia svätci nehy a milosrdenstva.“ Čitateľ--teológ už isto vyskakuje: „Čo je to za blud?! Prvotriedny antropomorfizmus! Boh predsa nemá nijaké slzy, Boh neplače!“

To je síce pravda, keď však vnímame Božie slzy ako básnický opis Božieho milosrdenstva, objaví sa nám veľmi dôležitá súvislosť: ľudské milosrdenstvo sa rodí z milosrdenstva Božieho. O tom hovorí s odzbrojujúcou jednoduchosťou svätý Silván z Athosu: „Pán je milosrdný, a Duch Svätý nám dá silu, aby sme aj my boli milosrdní. Duch Svätý naučí človeka nevýslovnej láske k druhým ľuďom a súcitu ku všetkým chybujúcim.“

Naozaj nie je možné opravdivo sa otvoriť Bohu, a „nenakaziť sa“ jeho milosrdenstvom, otvoriť sa Kristovi, a neprijať jeho Ducha. Preto Ježiš povedal: „Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije. Ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú prúdy živej vody (Jn 7, 37-38). Apoštol Ján vzápätí dodáva:

„To povedal o Duchu, ktorého mali dostať tí, čo v neho uverili.“ (Jn 7, 39)

Mnohí vyhľadávajú skúsenosť s Duchom Svätým a domnievajú sa, že spočíva v prežití niečoho zvláštného, vo zvláštnych príjemných pocitoch. Môže byť, ak dá Boh; podstatou pôsobenia Ducha v našom srdci však nie je vyvolávať príjemné pocity, ale vzbudiť a živiť lásku k Bohu a k človeku. „... lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali, ako píše apoštol Pavol (Rim 5,5).

Preto tiež kritériom toho, či niekto je, alebo nie je plný Ducha, nie sú mimoriadne pocity ani prítomnosť chariziem, ale ovocie Ducha. Na prvom mieste láska. No nie tá naša vypotená a značne obmedzená ľudská láska, ale láska bez hraníc, ktorej zdrojom je sám Boh. Skutočnú lásku môžeme načerpať len u neho. A dobrá správa je v tom, že Božie milosrdenstvo je ako bohatý prameň spodnej vody, ktorý nikdy nevysychá, ako píše Izák Sýrsky: „Láska, ktorej zdrojom je Boh, sa podobá prameňu vyvierajúcemu z hlbín: jeho prúd neprestáva plynúť.“

Kateřina Lachmanová, "O milosrdenstve"

Ježiš z Nazareta, ktorého kresťania vyznávajú ako Krista, Pána, a Božieho Syna, nie je osobnosť, ktorú uznávajú len kresťania. Môžeme povedať, že okrem židov či mohamedánov sa na Ježiša odvolávajú aj iné kultúry a náboženstvá a Ježiš v nich patrí medzi významné osobnosti.

V posledných desaťročiach sa veľmi zmenil pohľad hebrejského sveta na Ježiša z Nazareta. I keď sa predtým často objavovali rozličné napätia medzi kresťanmi a Hebrejmi, teraz sa objavili nové pohľady zo strany ľudu, z ktorého pochádzal. V spise autora J. Isaaca - Ježiš a Izrael nachádzame tri údaje:

- Ježiš bol žid,
- vo svojom čase ho prijal nemalý počet jeho krajanov, ktorí vytvorili skupinu jeho prvých učeníkov, a napokon,
- nemožno zvaliť vinu za jeho smrť iba na jeden národ, lebo ju zapríčinili hriechy nás všetkých.

V Ježišovi spoznáva „učiteľa“, „rabína“, teda oficiálneho vykladača Tóry. Niektorí ho nazývajú „starší brat“ či „večný brat“. Musíme však spomenúť, že neuznávajú jeho mesiášske poslanie a vôbec nepripúšťajú Božie synovstvo.

Aj v moslimskej kultúre nachádzame zmienku o Kristovi. Korán spomína Ježiša z Nazareta, syna Panny Márie, ktorý bol veľkým prorokom, považujú ho však za menšieho proroka ako bol Mohamed. Neuznávajú ani Ježišovu smrť na kríži, lebo je to pre nich nepochopiteľné tajomstvo v protirečení s Milosrdenstvom. Napriek tomu Ježišovo učenie je pre nich veľmi inšpiratívne a najviac sa im páči obsah učenia na vrchu, ktorý zahŕňa i blahoslavenstvá.

Hinduizmus je veľmi tolerantný voči iným náboženstvám, a tak je veľmi citlivý aj na Ježišovu osobnosť. Rozliční teológovia ho považujú za plné Božie vtelenie. Vnímajú ho ako svätého proroka, ktorý zomrel ako obeta za celé ľudstvo. Ich vnímanie sa však limituje iba na jeho ľudskú a náboženskú skúsenosť. Sám Ghándi bol veľmi zaujatý učením na hore, a považoval Ježiša za veľkého učiteľa a mučeníka, ktorý sa obetoval v ovzduší lásky a neprotivenia sa zlu násilím.

Aj marxistických filozofov, hoci uznávajú ateizmus, oslovil najmä sociálny rozmer evanjelia. I keď niektorí napadli a celkom odmietli možnosť jeho historickej existencie a považovali ho iba za mýtus vytvorený prvou kresťanskou komunitou. Nájdu sa však i takí, čo prijímajú jeho historickosť, no vysvetľujú ju vo svetle historického materializmu. A tak robia z Ježiša prvého komunistu, ktorý žil a bojoval za ich ideály.

Neomarxistickí autori v ňom vidia „heretického rebela“, ktorý sa vyjadroval veľmi slobodne a otvorene, neohrozene a bez kompromisov bránil svoju pravdu. V nijakom prípade však neuznávajú vo svojich filozofických úvahách žiadnu otvorenosť voči večnosti.

Hlbinní psychológovia, ktorí prekonalí počiatočnú ateistickú fázu freudizmu, ako napr. Jung, Fromm a Frankl, vidia v náboženstve faktor psychologického zdravia. Niektorí z nich sa aj pokúšali o psychoanalytický výklad Ježišovej osobnosti.

V mnohých literárnych dielach 20. storočia zaberá Ježiš dôležité miesto, či už priamo, alebo len v náznakoch. V mnohých z nich pracujú autori predovšetkým z fantáziou, keď sa usilujú vidieť v Ježišovi naplnenie vlastných

očakávaní a túžob, v iných sa stáva kritériom pre konanie hlavného hrdinu. V modernej filmografii sa často vyskytuje námet záchrancu sveta, ktorý je vyvolený a predurčený na konkrétnu misiu. Keby sme sa pozreli na súčasnú mládež, mohli by sme vidieť, že i v tzv. kresťanských krajinách sa nájdu mnohí, ktorých Kristus vôbec nezaujímá. Príčin môže byť viac: niektorí o ňom nikdy nepočuli, iní sú neveriaci z presvedčenia, nájdu sa i takí, čo našli odpovede na svoje očakávania a vlastné existenciálne potreby v iných osobnostiach, či už náboženských ale aj mimo náboženstva (Budha, Krišna, potulní speváci...), ba dokonca i v iných skutočnostiach, ktoré dostatočne uspokojia ich túžby (drogy, šport, sex, móda...).

Stále však ostávajú mnohí mladí ľudia, ktorí sa Ježišom nechali oslovíť. Tu môžeme vidieť dva extrémne postoje: niektorí si vytvárajú obraz Krista podľa svojej chuti a miery. Vedia sa zapáliť s entuziazmom pre vodcu či ideál, no ich viere chýba pevný biblický základ. Povyberajú si z evanjeliového posolstva len to, čo sa im hodí. Už vôbec ich nezaujímá učenie Cirkvi. Na opačnej strane nájdeme tých, čo hľadajú istotu v dogmatickom Ježišovi, ktorí sa schovávajú do poučky, alebo definície. Ide tu o fundamentalistický prístup bez ohľadu na okolnosti a viaceré možnosti výkladu. Tu mladí nachádzajú odpoveď na svoju psychologickú potrebu vnútornej istoty.

Samozrejme, medzi dvoma extrémami môžeme nájsť celú paletu rôznych postojov mladých na spoznávanie Ježiša Krista.

Usilovali sme sa podať čiastočnú odpoveď na Ježišovu otázku položenú učeníkom, za koho ho pokladajú. Oni vtedy odpovedali: Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní za jedného z prorokov (Mk 8, 28). Nebolo ťažké zozbierať hlasy iných, čo si myslia, no táto odpoveď Ježišovi nepostačovala. Ďalšia otázka ide hlbšie, keď hľadá vnútorné dôvody ich nasledovania; A za koho ma pokladáte vy? (Mk 8, 29a). Ježiš v odpovedi učeníkov nehľadá nejakú dogmatickú definíciu, či poučku z katechizmu, ale túži, aby vyjadrili zo svojho srdca, prečo opustili všetko a rozhodli sa ho nasledovať. Vtedy ostali učeníci akoby bez dychu, vôbec nie je ľahké odpovedať automaticky na podobné otázky. Keď otvoril ústa Peter, všetci si vydýchli, povedal: Ty si Mesiáš, Syn živého Boha (Mt 16, 16).

Ako by sme, milí čitatelia, odpovedali na Ježišovu otázku my? Kto je pre nás Ježiš z Nazareta?

Martin Jarábek

Chlieb pre život

V istej krajine nastalo veľké prenasledovanie kresťanov. Keď prišla tajná polícia a našla Sväté písmo, muselo sa počítať so zatknutím.

Rodina istého nábožného kostolníka sa nedokázala s tou knihou rozlúčiť. Bola im ako každodenný chlieb, bez ktorého sa nedá žiť. Jedného dňa však prišla hliadka. Matka to tušila, lebo cez okno videla prichádzať dvoch cudzích mužov.

Práve sa chystala piecť chlieb. Cesto už mala umiesené na stole. Rýchlo vzala Bibliu, zavinula ju do cesta a dala do pece. Polícia dôkladne prehliadla dom, Sväté písmo však nenašla. Keď na druhý deň položili chlieb na stôl a zbadali v ňom neporušenú Bibliu, všetci

si uvedomili: Biblia je chlieb pre život. Ako každodenný chlieb živí človeka, aj Božie slovo, keď ho denne čítame, dáva nám silu pre život.

Dnes je biblia v kostolníkovom dome na čestnom mieste a každému, kto k nim príde, rozprávajú príbeh o chlebe, ktorý ich zachránil.

sv. Marcel I. pápež
16.január

Správy o živote a smrti tohoto pápeža sú protirečivé. Podľa niektorých prameňov sa zaslúžil o pastoračnú starostlivosť v Ríme. Neskôršie ho cisár Maxencius poslal do vyhnanstva. Po smrti - asi 16. januára 308 - pochovali tohoto pápeža na cintoríne sv. Priscilly, kde odpočívajú aj telá mnohých iných mučeníkov.

Cesta poníženia...

Pán Boh nestavia na tom, čo je v očiach sveta veľké. Má záľubu v pokorných... Vidieť to i na živote sv. Marcela.

Pápež Marcel viedol Cirkev v 4. storočí za cisára Maxencia, ktorý kruto prenasledoval kresťanov. Keď sa cisárovi podarilo chytiť pápeža, neuvrhol ho do žalára, ale do zverinca. Ponížením chcel oslabiť jeho vieru...

Klietka pre zvieratá, hnojúca slama pomiešaná s výkalmi, rev dravcov, surový výsmech dozorcov... Marcela to však nezlomilo. V pokore, vierou opretý o Krista, naďalej usmerňoval Božiu Cirkev. Rozzúrený cisár ho nechal mučiť, a keď ani potom nedosiahol svoj cieľ, dal ho zabiť.

Mučeník Marcel vedel, že žiak nemôže byť nad majstra. Aj Pán Ježiš šiel cestou poníženia. Betlehemska maštal, posmech farizejov, potupné bičovanie a smrť na kríži... Marcel sa chcel podobať Kristovi v prijímaní Božej vôle. Uveril, že všetko - i jeho poníženie - je v rukách nebeského Otca.

Pane, a ja? Ako to prežívam, keď ma niekto poníži, keď sa mi kvôli tebe smejú? Búrím sa, nahnevám sa či zosmutniem? Stačí sa pozrieť na môj vzťah k súrodencom, k spolužiakom... Pane, daj mi silu prijať každé poníženie ako sv. Marcel. Amen.

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku